

րերն ուրախ

Կորա՛ն անդարծ:

Սիրտն իմ ընկավ սիրո հուր-ցավ,

Անհոգությունն իմ հեռացավ

Անվերադա՛րծ,

Անվերադա՛րծ...

ԲԱՅՑ ԻՆՉՊԵ՞Ս

Քնած է հիմա շուրջս ամեն ինչ,

Անքուն լուսինն է անգամ հորանջում,

□Իմ եթերային երազները ջինջ

Այցելել են ինձ, քունս են տանջում:

Իրենց թաերին բերել են ինձ մոտ

Սերն իմ, որ տանն իր քնած է խաղաղ,
Խնկարկել շուրջս և՛ սեր, և՛ կարոտ,
Աչքերիս դրել երջանկության շաղ...

Բայց ինչպե՞ս, ինչպե՞ս խնդամ լիաթոք.
Վախենում եմ, թե արթնանամ քնից,
Քեզ կորցնեմ նույնիսկ երազում անհոգ
Ու դարձյալ մենա՛կ, մենա՛կ գտնեմ ինձ...

ՔՈ ՏԱՔ ԱՓԻ ՄԵԶ

Հուզված եմ. խոսել չեմ կարողանում,
Լուռ խույս են տալիս աչքերս քեզնից
Եվ հետո, ասես, որոնում են ինձ,
Ինքնամոռացման մշուշից հանում:

Ափերդ սրտիդ հնոցն են անշեշ,
Որոնց մեջ փոքրիկ իմ ձեռքն է դողում...
Քո սև աչքերն են հրճվանքից շողում,
Քանզի իմ սիրտն է քո տաք ափի մեջ...

ԳՈՒՑԵ...

Քեզնից եմ ես հարցնում,
Բայց դիմում եմ աշխարհին,
Թե ինչպե՞ս են հանգցնում
Ցասման պաղ բոցը,
Թե ինչպե՞ս են թաքցնում

Դառը հոգոցը,
Թե ինչպե՞ս են հազցնում
Սպիով՝ խոցը...
Չեմ ուզում, որ իմանաս
Իմ սրտի ցավը.
Չես բուժի, նոր ցավ կտաս...

ԱՉԷ՛, սա է լավը:
Գուցե հենց սա է բարին,
Որ քեզնից եմ հարցնում,
Բայց դիմում եմ աշխարհին...

ԵՐԳԻՍ ՀԱՄԱՐ
Թաքուն տազնապ ես,
Ծիծաղ ու ծափ ես,
Շիկնանքի տապ ես
Անտանելի:
Սրտի մրմուռ ես,
Խանդի մամուռ ես,

Փորձության դուռ ես

Անբանալի:

Անմիտ կատակ ես,

Վատ եղանակ ես

Ու բուրբ դանակ ես

Վերքիս համար,

Բայց համ ու հոտ ես,

Անշեջ կարոտ ես,

Խուկն ու վառող ես

Երգիս համար:

ՀՐԱԺԵՇՏԻ ԶՈ ՄԻ ԽՈՍՔՈՎ

Հրաժեշտի քո մի խոսքով

Այրեցիր դու

Մեր հին ու նոր

Բոլոր-բոլոր

Կամուրջները,

Մեր խենթ հոգու,

Ա՛խ, հին ու նոր

Բոլոր-բոլոր

Անուրջները...

Ավերեցիր

Սրտիս բերդը

Ու գերեցիր

Մտքիս երթը,
Մեր անցյալից,
Ավա՛ղ, ոչինչ
Չթողեցիր
Քարը քարին...
Ուրացա՛ր ինձ...
Քեզ համար՝ ի՛նչ...
Ու հողեցիր
Սերն ու բարին՝
Հրաժեշտի քո մի խոսքով...
Բայց չիմացար,
Որ նույն պահին
Չդիմացար...
Հաղթեցի քեզ
Չենքով անտես՝
Գինու պես հին
Իմ խենթ արյան անզուսպ հոսքով...

ԵՍ ՔԵՉ ԳԱԼԻՍ

Ես քեզ գալիս՝ իմ իսկ ձեռքով
Այրել եմ իմ վերադարձի
Կամուրջները փոքր ու մեծ,
Կորցրել եմ այսպես հերթով

Իմ հետդարձի բոլոր անձիր
Ճամփաները խոստումնաձեռն...

Կողպել եմ իմ բախտի դուռը
Եվ բանալին մեն ու միակ
Անվերադարձ հանձնել եմ քեզ,
Անցել եմ ես հուրն ու ջուրը՝
Ահա պահած յոթ փակի տակ,
Վառել սիրո խարույկ մի թեժ:

Քեզ եմ եկել նվիրումով,
Բազմիդ դրել իմ հավատը,
Երջանկության երազն անգամ...
Հոսում եմ արդ քո իսկ հունով,

Պարծել եմ հիմք, իսկ դու՝ պատը...
.....
Հիմա ինչպե՞ս ես հեռանամ...

ԴԱՇՏԱՅԻՆ ԾԱՂԻԿՆԵՐ
Դաշտայի՛ն ծաղիկներ՝
Կարմիր, կապույտ, դեղին...

Կյանքն իր թույնն ու լեղին
Չի պարպել ձեր սրտում,
Եվ մնում եք դուք դեռ
Լուսեղ ու անտրտում,
Եվ ապրում եք այնպես
Բնական ու վայրի՜...
Քիչ է մնում այրի
Ձեր բույրերի բոցը՝
Խենթացնող ու անտես...
Խորն է սրտիս խոցը,
Դաշտայի՜ն ծաղիկներ,
Ծաղիկնե՛ր երջանիկ,
Իսկ ես՝ ծաղիկ-ծաղիկ,
Դառնացա՛յ այսպես վաղ՝
Չտեսած կյանք ու սեր,
Չունեցած բույր ու տաղ...

Ծաղիկնե՛ր ժպտերես,
Նախանձում եմ ես ձեզ:

ԿԱՐՈՏԵԼ ԵՄ

Վերջին անգամ
Մենք խռոված բաժանվեցինք իրարից,
Հաստատակամ
Որոշեցինք ամեն մեկս այն օրից
Է՛լ չհիշել,

Է՛լ չխոսել

Իրար հետ

Ու մոռանալ,

Քեռու հեռանալ

Առհավետ...

Ու դու այսօր զանգ տվեցիր, ի՛մ անգին,

Գուցե մեկը զանգահարում էր մեկին,

Սակայն սիրտն իմ իր տրոփով սիրակեզ,

Չգարմանաս, ի՛մ սիրելի, մատնեց քեզ...

Իսկ դու հեռու-հեռուներից այն օտար

Չխոսեցիր, չասացիր և ոչ մի բառ...

Հասկանում եմ. ուզում էիր դու միայն

Լսել ձայնս, լսե՛լ, լսե՛լ ձայնը այն,

Որ քո սրտին շատ մոտիկ էր, սիրելի,

Խոստումներով ու հույսերով, սիրով լի...

Է՛հ, ի՞նչ ասեմ, դու ինձ էիր կարոտել,

Միևնույն, գիտե՞ս, որ կարոտը ինձ մոտ էլ

Եկել է հյուր,

Բայց գնալն ո՛ւր...

Ա՛խ, դու ինչպե՞ս

Չհասկացար
Ինձ այս անգամ
Ու համբացար...
Որ ես նույնպես
Ապրում եմ, կամ
Քեզնով միայն
Ու կարոտե՛լ,
Կարոտել եմ
Ձայնի՛դ անգամ...

ԱՍԵՍ, ԴՈՒ ՉԵՍ...

Ու հիմա էլ ծաղրում ես ինձ...
Ասես, դու չես եղել, իրոք,
Պատճառն իմ քեզ հավատալու,
Իմ հանգիստն ու ծիծաղն անհոգ
Անվերադարձ իմ քեզ տալու:
Ասես, դու չես եղել, իրո՛ք,
Պատճառն իմ քեզ, քեզ սիրելու,
Սիրտս՝ քո դեմ խեղճ ու անօգ,
Ընդմիշտ իմ քեզ նվիրելու:

□Ասես, դու չես եղել, իրո՛ք,
Պատճառն՝ այսքան իմ խենթության,
Դառնակսկիծ ու անամոք,

Լիակատար իմ պարտության:

Ասես, դու չես...

Բայց ի՞նչ ասես,

Երբ հիմա էլ եկել նորից,

Առանց խղճի ու ամոթի,

Ծիծաղում ես, ծաղրում ես ինձ...

Հաղթողի պես

Լինեիր՝ գեթ... մեծահոգի...

ՈՐՊԵՍ ԱՆՑԱԹՈՒՂԹ

Սիրտդ, ավա՛ղ, փակ է իմ դեմ՝

Ինչպես բերդի դուռ,

Ինքս ինչպե՞ս ինձ միջնորդեմ.

Իզո՛ւր է, իզո՛ւր...

Մուտք գործելու հնար կա՞, որ...

Պետք է գա՞նձ կամ ո՞ւրիտ...

Լոկ մի բառ է ինձ հարկավոր՝

Որպես անցաթուղթ...

ԻՍԿ ԴՈՒ ԱՍՈՒՄ ԵՍ

Իմ աչքերում կան

Սիրո արցունքներ՝ դեռ չցամաքած,

Կան այնտեղ գարնան

Ժպիտներ շողուն՝ արևներ հագած...

Իսկ դու ասում ես՝ կախարդիչ ու պերճ

Ծիածաններ՝ կան իմ աչքերի մեջ...

ԻՆՉ-ՈՐ ՏԵՂ

Դու չգիտես, որ ինչ-որ տեղ
Մեկը վաղուց քեզ է տեսչում,
Քեզ դարձրել է սիրո կանթեղ,

Քե՛վ տեսչում է, և՛ ամաչում:

Ես չգիտեմ. գուցե մի տեղ
Մեկն էլ վաղուց ինձ է տեսչում,
Ինձ է դարձրել սիրո կանթեղ,
Ինձ է երգում, ինձ է կանչում:

Ամեն մեկս մի ինչ-որ տեղ,
Ա՛խ, իրար ենք վաղուց տեսչում,
Իրար դարձրել սիրո կանթեղ...
Ափսո՛ւ, իրար չենք ճանաչում...

ԴՈՒ Ո՞Վ ԵՍ, ԱՍԱ՛

Դու նա՞ ես, որը մի օր պիտի գա

Ու չի եկել դեռ,

Նա՞, որն ինձ համար ա՛կա, ա՛ չկա.

Պատրանք է, եթեր...

Իմ աստեղային երազանքների

Այն ասպե՞տն ես դու,

Որ նվաճողն է իմ նազանքների,

Պնդողն՝ իմ հոգու:

Այն ամուր ձե՞ռքն ես, որը ինձ կյանքում

Կլինի հենակ,

Այն սի՞րտն ես, որն ինձ չի թողնի անքուն,

Չի թողնի մենակ:

Արդյոք, դու պա՞հն ես ինձ իմ հայտնության,

Այն հո՞ղն ես, ուր կանք...

Սկիզբն ու վե՞րջն ես այն անհայտության,

Որ կոչվում է կյանք...

Սիրտն իմ միշտ հլու՝ դարձել է ըմբոստ,

Ի՞նչ կրակ է սա...

Ծափահարում է քեզ որոտընդոստ.

Դու ո՞վ ես, ասա՛...

ՈՒՆԱԶԻՆ ՍԵՐ

Դու ինձ սիրում ես՝

Որպես մի փոքրիկ, անմեղ աղջկա,

Ու նվիրում ես

Ինձ քո սերը սուրբ, որ կյանքում չկա:

Խենթի պես ես էլ

Սիրո՞ւմ եմ, սիրո՞ւմ սերը քո տանջող.

Ոչ ոք չի տեսել,

Թե ինչ գույն ունի կարոտը կանչող:

Քո սերը անբիծ

Ինձ համար այնքան թանկ է, անսովոր,

Որ թվում է ինձ,

Թե այն կկորցնեմ օրերից մի օր...

ԻՆՉՈ՞Ւ ԱՍԱՑԻՐ

Ես սար եմ եղել,

Բայց բարձրությունս չգիտեի.

Դու ինձ ասացիր:

Ես քար եմ եղել,

Բայց կարծրությունս չգիտեի.

Դու ինձ ասացիր:

Ես անդունդ էի,

Բայց խորությունս չգիտեի.

Դու ինձ ասացիր:

Ես մկունդ էի,

Բայց զորությունս չգիտեի.

Դու ինձ ասացիր:

Ես հզոր էի,

Բայց քեզ տիրելս չգիտեի.

Դու ինձ ասացիր:

Ես անգոր էի,

Բայց քեզ սիրելիս չգիտեի.

Դու ինձ ասացիր:

Ինչո՞ւ ասացիր...

ՈՒՐԻՇ ՈՉԻՆՉ

Ես քեզ համար

Պայծառ շող եմ,

Չուլալ ցող եմ,

Սրտի դող եմ,

Աղբյուր եմ ջինջ.

Ուրիշ ոչինչ:

Ես քեզ համար

Երկինք եմ մով,

Երազ եմ զով

Եվ խիստ եմ ծով,

Եվ անուշ նինջ.

Ուրիշ ոչինչ:

Ես քեզ համար՝

Բարի ու չար,

Հգոր-անճար,

Խենթ ու հանճար,

Հեքիմ-դահիճ.

Ուրիշ ոչինչ:

Ես քեզ համար՝

Անվախճան հերկ,

Չբուժվող վերք,

Չգրված երգ.

Ուրիշ ոչի՛նչ,

Ուրիշ ոչի՛նչ...

ԵՍ ՔԵԶ ՏՎԵՑԻ

□Ես քեզ տվեցի նուրբ նազանքներիս

Շղարշն ամպահյուս,

Դու անփութորեն այն գործածեցիր

Որպես թաշկինակ:

Ես քեզ տվեցի երազանքներիս

Կաճանները կույս,
Դու անգթորեն այնտեղ քշեցիր
Քո հոտն անքանակ:

Ես քեզ տվեցի գնգան ծիծաղիս
Ղողանջները թանկ,
Արցունքոտ հառաչ այն դարձրեցիր.
Խիստ զառամեց:
Ես քեզ տվեցի անթառամ ծաղկիս
Բույրը յոթներանգ.
«Ինչի՞ համար է...», - ինձ հարցրեցիր...
Մնաց, թառամեց:

Ես քեզ տվեցի հավատիս քնքուշ
Կարապն սպիտակ,
Դու մուր քսեցիր նրա պերճ կրծքին,
Դարձրեցիր սև:
Ես քեզ տվեցի համբույրիս անփուշ
Վարդն՝ անուշ ու տաք,
Դու վերցրեցիր և ուրիշ մեկին
Տարար հեծիկ:

Ես քեզ տվեցի լավագույն օրս,
Որ միշտ արևես,
Դու թխպոտեցիր, և վիշտը նորից
Ժպիտս տարավ:

Ես քեզ տվեցի սիրո սափորս՝
Ծարավդ մեղմես,
Դու այն փշրեցիր՝ թողնելով և ինձ
Քեզ նման ծարավ

Ես խեղճ եմ, իրավ...

ՊԱՌԱՆՑ ՔԵԶ

Առանց քե՛զ անցավ
Քեզնով հագեցած օրն իմ տանջալի...
Սիրտս է անձավ.
Այնտեղ քո սերն է թևում անձկալի...

Օրս չակերտվեց՝
Քեզանից հեռո՛ւ և քո սիրուց զո՛ւրկ...
Ու վերջակետվեց
Արցունքի լռին կաթիլով մի գույգ...

ԳԻՏԵՄ, ՍԻՐԵԼԻՍ

Գիտեմ, սիրելի՛ս, գիտեմ՝ վերստին
Քուն չի գա բնավ աչքիդ այս գիշեր.

Համախոհ դարձած կարոտը վշտին՝

Գիշերվա քողն է մեջտեղից կիսել...

Թթված մուրի մեջ քո հեռուներից

Ինձ ես դու գգվում հուշի թևերով.

Համբույր են կաթում աստղերը վերից

Ու սեր խոստանում պագշոտ ձևերով...

Քունն ինձնից էլ է փախել այս գիշեր.

Կգուրգուրե՛ն քեզ վաղն աչքերն իմ թաց...

Իսկ մինչ այդ՝ ծորուն լուսինն են կիսել

Եվ ճաշակում են որպես մեղրահաց...

ԻՆՁ ՏԱՆՏԵՐ ՉԳԱՄ

Ի՞նչ էր երեկն իմ, ի՞նչ է այսօրը,

Ի՞նչ է լինելու և իմ ապագան...

Իսկ ո՞րն է հի՛նը, իսկ ո՞րն է նորը.

Բախտն ինձ իր տանը կտա՞ ապաստան,

Մինչև որ շինեմ սեփական տունս՝

Այնպես, որ դաժան կյանքն ինձ չհաղթի...

Ինձ տանտեր զգամ ու գտնեմ հունս

Եվ ոչ թե լինեմ տնվորդ բախտի...

ՊԱՏԱՀԱԿԱՆ ԷՐ...

Պատահակա՞ն էր մեր հանդիպումը,
Երբ հենց քե՛զ տեսա հոծ բազմության մեջ,
Որ մի հայացքդ փախցրեց իմ քունը,
Եվ օրն ինձ ժպտաց գույներով իր պերճ...

Պատահակա՞ն էր մեր հանդիպումը.
Քո աչքերում բյուր կայծեր վառվեցին,
Որ մխրճվեցին հոգուս անհունը,
Եվ բացվեց նրա մարգարտյա